

De twee leerlingen vertelden wat er onderweg gebeurd was en hoe hij zich aan hen kenbaar had gemaakt door het breken van het brood.

Terwijl ze nog aan het vertellen waren, kwam Jezus zelf in hun midden staan en zei: 'Vrede zij met jullie.'

Verbijsterd en door angst overmand, meenden ze een geestverschijning te zien. Maar hij zei tegen hen: 'Waarom zijn jullie zo ontzet en waarom zijn jullie ten prooi aan twijfel? Kijk naar mijn handen en voeten, ik ben het zelf! Raak me aan en kijk goed, want een geest heeft geen vlees en beenderen zoals jullie zien dat ik heb.' Daarna toonde hij hun zijn handen en zijn voeten.

Omdat ze het van vreugde nog niet konden geloven en stomverbaasd waren, vroeg hij hun:

'Hebben jullie hier iets te eten?' Ze gaven hem een stuk geroosterde vis. Hij nam het aan en at het voor hun ogen op. Hij zei tegen hen:

'Toen ik nog bij jullie was, heb ik tegen jullie gezegd dat alles wat in de Wet van Mozes, bij de Profeten en in de Psalmen over mij geschreven staat in vervulling moest gaan.' Daarop maakte hij hun verstand ontvankelijk voor het begrijpen van de Schriften.

Hij zei tegen hen: 'Er staat geschreven dat de messias zal lijden en sterven, maar dat hij op de derde dag zal opstaan uit de dood, en dat in zijn naam alle volken oproepen zullen worden om tot inkeer te komen, opdat hun zonden worden vergeven. Jullie zullen hiervan getuigenis afleggen, te beginnen in Jeruzalem.'

Lucas 24, 35-48

Wanneer iemand gestorven is, kan de tijd van rouwen moeilijk en verwarrend zijn. We zouden niets liever willen dan dat die mens bij ons blijft. We zijn gewoon geraakt aan deugddoende lichamelijke nabijheid. Als die wegvalt is dat een groot gemis. Die nabijheid lijkt pijnlijk onvervangbaar.

Over een blijvende verbondenheid na de dood hebben we veel vragen. Is dat echt of is dat inbeelding? Maken we onszelf niets wijs? We kennen alleen verbondenheid in de concrete vormen van samen zijn, die we gewoon zijn. Spreken over verbondenheid gebeurt in de taal van hier en nu. Een andere taal hebben we niet. Vandaar dat ook over de verbondenheid met de verrezen Jezus gesproken wordt in termen als: *'hoe hij zich aan hen kenbaar had gemaakt door het breken van het brood.'*, *"ik ben het zelf! Raak me aan en kijk goed, want een geest heeft geen vlees en beenderen zoals jullie zien dat ik heb."* en *'Ze gaven hem een stuk geroosterde vis. Hij nam het aan en at het voor hun ogen op.'* Die woorden kunnen de indruk geven dat het dode lichaam van Jezus weer levend is geworden. Verrijzenis is echter iets anders. Het is een leven dat wij ons niet kunnen voorstellen. De 'menselijke' woorden en beelden om er over te spreken hebben de bedoeling bij de lezers of de toehoorders nieuwe ervaringen op te roepen, die ze zelf ook beleven, ervaringen van nabijheid, ondanks de dood.

Sterven is loslaten. Op de eerste plaats voor de mens die sterft: een heel leven loslaten, met alle vreugde en verdriet. Dat loslaten is voor sommige mensen doenbaar, als ze er vertrouwen in hebben dat ze door de dood heen 'thuis komen' bij God, in een nieuw leven, in een nieuwe verbondenheid. Het blijft steeds een stap in het onbekende.

Sterven is ook loslaten voor de mensen die achterblijven. We moeten iemand loslaten die ons dierbaar is, met wie we lief en leed hebben gedeeld. Dat moeilijk en het gemis is groot. Gelukkig mogen we geloven dat liefde sterker is dan de dood. Met andere woorden dat liefde blijft, ook na de dood. Wie er voor openstaat ontdekt hoe de geliefde mens die gestorven is toch nabij is. Dat gebeurt niet 'op commando'. We kunnen ons alleen maar laten verrassen.

De vraag hoe we omgaan met dood en beperkingen, vergt een levenslang leerproces. We leven in een tijd en een omgeving waarin we zelf veel kunnen bepalen en beheersen. Dat is misleidend, want dan krijgen we het moeilijk als we onze greep op het leven verliezen.

Kijk naar de coronapandemie. Ze zorgt voor veel beperkingen. Iedereen heeft het er moeilijk mee. Mensen willen terug naar het 'oude normaal'. Wanneer dat niet mag of kan, is men ongelukkig en wordt men boos en opstandig. Het is als verlangen dat een overledene terug komt. 'Het oude normaal' zal nooit meer terug komen. We zullen moeten leren leven met het feit dat een virus heel de wereld kan ontredderen. We mogen wel geloven dat er 'iets nieuws' zal komen, waar we nu nog geen zicht op hebben. We kunnen ons laten verrassen en er aan meewerken met onze eigen grote (maar beperkte) mogelijkheden.

Omgaan met leven en dood, met dood en leven, omgaan met beperkingen, het is een kwestie van loslaten en openstaan voor het nieuwe dat zich aandient. Het vraagt vertrouwen in het echte Leven. Is het niet dat vertrouwen dat de verrezen Jezus ons geeft als Hij ook tot ons zegt: *'Vrede zij met jullie.'*?

God,
wij zijn mensen met veel mogelijkheden.

Daarom hebben wij het zo moeilijk
als wij te maken hebben
met beperkingen,
met lijden en dood.

Gij hebt ons Jezus gegeven,
aan wie Gij leven geeft over de dood heen.

Wij kunnen Hem ontmoeten
als wij met twee of meer samen zijn
in zijn Naam
en bij het breken van het Brood.

Voed ons vertrouwen,
dat echt leven in liefde
sterker is
dan beperktheid en dood.

Wij willen ons hart open stellen
voor het nieuwe Leven dat zich aandient,
hier en nu
en na onze dood.

Verras ons, God,
en laat ons inzien
hoe we kunnen meewerken
aan dat nieuwe Leven.

Amen.

Foto:
Godsdienstonderwijs Thomas

In het Licht van Gods Woord

*Vertrouwen
in het Leven*